

stiger en vis Størrelse, burde forbruge deres Formue, inden de søgte Aldersrente. Synspunktet er i en Aarrække bleven skarpt kritiseret, idet man har henvist til, at den nuværende Aldersrentelovgivning svækkede Lysten til Opsparing. En saadan Indvending kan ikke med Rette fremsættes over for de af Udvalget af 1942 udarbejdede Regler. Deres Svaghed er, at de giver Ejere af endog ret store Formuer en Mulighed for at gøre Krav paa Aldersrente, naar Formuen giver et Udbytte paa højest $3\frac{1}{2}$ pCt.; dog kan der i saadanne Tilfælde kun blive Tale om en Aldersrente, som udgør et forholdsvis lille Beløb. Men det er svært at overse Fradragsreglernes praktiske Betydning for Ejerne af de ret store Formuer, før disse Regler har været anvendt et Stykke Tid. Det er imidlertid sandsynligt, at de, hvis de vedtages, kan give Anledning til Erfaringer, som vil gøre det naturligt, at de hurtigt tages op til Revision.

Paa den anden Side kan Mindretallet ikke benægte, at Fradragsreglerne tillader en saa stor Opsparing uden Fradrag i Aldersrenten, at der derved er skabt Betingelser for den *Overbygning til Aldersrenten*, som i de senere Aar saa ofte har været drøftet. Hvis de benyttes med de af Mindretallet foreslaaede Grundbeløb som Grundlag, kan et Ægtepar nemlig i Hovedstadsomraadet uden Fradrag i Aldersrenten eje en Formue paa 22 400 Kr. I Købstæderne og i Landkommuner med bymæssige Bebyggelser paa over 1 500 Indbyggere bliver Grænsen 20 100 Kr. og i den øvrige Del af Landet 16 300 Kr.

For *Indtægt af Arbejde* er Reglerne formet saaledes, at f. Eks. et Ægtepar i Hovedstadsomraadet — hvis der regnes med de af Mindretallet foreslaaede Grundbeløb — skal have en Nettoindtægt (hvilket vil sige en Indtægt, hvor Udgiften til Skatter og Kontingenter er trukket fra) paa over 4 900 Kr. om Aaret, før Retten til Aldersrente gaar tabt. For Købstæderne og Kommuner med bymæssige Bebyggelser paa over 1 500 Indbyggere bliver Tallet over 4 310 Kr. og for det øvrige Land over 3 622 Kr. For enlige Mænd og Kvinder er

Tallene for de tre Kommune grupper henholdsvis over 3 196, 2 811 og 2 361 Kr.

Et Ægtepar, som oppebærer det fulde Grundbeløb og Maksimum af fast Tillæg, vil, naar det er i Alderen fra 60 til 74 Aar — efter Fradrag af Udgift til Skatter og Kontingenter — sammen med Arbejdsindtægt kunne oppebære en samlet Aarsindtægt i Kommune gruppe 1 (Hovedstadsomraadet) paa 4 141 Kr., i Kommune gruppe 2 (Købstæderne og de bymæssige Bebyggelser paa over 1 500 Indbyggere) paa 3 644 Kr. og i det øvrige Land paa 3 090 Kr.

Gennemføres de af Mindretallet foreslaaede Ændringer til § 39, Stk. 1, vil Regeringsforslagets Fradragsregler foranledige en Merudgift paa ca. 7 Mill. Kr., og den samlede Merudgift ved de socialdemokratiske Ændringsforslag er i Forhold til Regeringsforslaget anslaaet til ca. 81 Mill. Kr. De af Udvalgets Flertal med Tilslutning af Arbejds- og Socialministeren foreslaaede Forbedringer af Regeringsforslaget er beregnet til ca. 35 Mill. Kr., og Merudgiften ved de socialdemokratiske Ændringsforslag bliver herefter ca. 47 Mill. Kr. Den samlede Udgift til Alders- og Invaliderente kommer herved op paa ca. 448 Mill. Kr. om Aaret. Beløbet vil stige i de kommende Aar, idet Aldersklasserne over 60 Aar vil komme til at udgøre en tiltagende Del af Befolkningen.

Af Materiale i Betænkningen fra Arbejds- og Socialministeriets Udvalg af 1942 fremgaar det, at den overvejende Part af Aldersrentemodtagerne ikke har nogen Indtægt foruden Renten. De maa udelukkende leve af deres Rente. Mindretallet har derfor ved sine Ændringsforslag bestræbt sig for navnlig at faa forbedret Kaarene for disse Rentemodtagere. Det er hermed formentlig gaaet til Grænsen for, hvad der for Tiden finansielt er muligt, naar ogsaa Omkostningerne ved Løsningen af andre sociale Opgaver skal kunne dækkes, og Mindretallet ønsker under disse Omstændigheder ikke at opretholde det Forslag til Fradragsregler, som den socialdemokratiske Rigsdagsgruppe fremsatte i Januar d. A.